

ของฝากจากพระ เทพญาณโมลี

วัดตานีนรสโมสร จังหวัดปัตตานี

โลกธรรมนิถุ

เมตตาคุณช่วยค่า จุนโลก
ให้ห่างทุกข์สร้างโลก ทั่วหน้า
นำแต่สวัสดิสิทธิโชค มาสู่ ตนแล
สันติสุขทั่วหล้า โลกฟ้าแลลือ.

ความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ และสัตว์ โดยไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดบังคับให้จำเป็นต้องทำเป็นคุณธรรมที่บังเกิดขึ้นจากใจตนเอง ประดุจจวลาหที่ตกลงจากฟากฟ้า มาสู่พื้นเมฆนิลล ย่อมทำให้ฝูงชน สัตว์ และพืชพันธุ์ ชุ่มฉ่ำ ร่าเริง และแตกดอกออกผล นักปราชญ์เรียกคุณธรรมนี้ว่า "เมตตา" เป็นวัฒนธรรมทางจิตใจให้ผลผลิต อยู่ดีกินดี และอยู่เย็นเป็นสุข ตรงกันข้ามกับ "ริษยา" ปรารถนาร้ายที่ทำให้โลกนี้และโลกหน้าอับเศร้า หงอยเหงา และฉิบหาย ดูจก่าพึงเพยว่า

"โลกห่างธรรม ธรรมเหิน โลกให้
โลกชิดธรรม ธรรมช่วย โลกขึ้น"
ดังจะได้แนะนำประวัติของ นายอา-
เธอร์ แนช ซึ่งเป็นเรื่องจริง ถ้าฟังดูแล้ว

จะเหมือนกับนิยายปรกรณ์ หรือ เรื่อง
ชาติกในศาสนา เรื่องที่กล่าวนี้ เป็นเรื่องราว
ของนายอาเธอร์ แนช ผู้ซึ่งจัดการงานการ
ค้าขายของเขา ราวกับว่านักบวชสอน
ศาสนา แต่ได้พบกับความสำเร็จอย่าง
น่าตื่นใจทำให้เขาได้รับผลในทางการ
เงินอย่างใหญ่หลวง

แนช มีอาชีพเป็นช่างตัดเสื้อ อยู่
ในจังหวัดซินซินนาตี ซึ่งเป็นเมือง ๆ
หนึ่ง ตั้งอยู่ในประเทศอเมริกา เขาเป็น
คนที่มีน้ำใจกรุณาและใจอ่อน สงสาร
คนง่าย เป็นคนมีใจมากกว่ามีหัว โดย
บังเอิญเขาได้เป็นเจ้าของร้านขายเสื้อ
ผ้าสำเร็จรูปแห่งหนึ่งตั้งอยู่ในท่ามกลาง
หมู่บ้านของคนยากจน เพราะฉะนั้น
ร้านของเขาจึงเป็นที่คนยากจนมารับจ้าง
เย็บเสื้อผ้าด้วยราคาถูก ๆ

วันหนึ่ง เขาได้เห็นหญิงชราหลัง
ค่อม ทนแรงหลังขดหลังแข็ง เย็บผ้าเพื่อ
หวังค่าจ้างที่ผู้จัดการของเขาคิดให้
อาทิติลละ 16 ซิลลิง เขาจึงถามหญิง
ชรานั้นว่า เงิน 18 ซิลลิง คุณขายเอาไป

ใช้อย่างไรน . อาทิติล หญิงแก่ผู้นั้น
ตอบว่า พอแต่เพียงขนมปังกับเนยแข็ง
และน้ำซุปเท่านั้น เขาคิดในใจว่า มิใช่
ละพวกคนงานของเขาเดินเข้ามาใน
ร้าน ด้วยท่าทางที่เต็มไปด้วย
ความทิวกระหาย และขาดเสื้อผ้าที่จะ
ห่อหุ้มร่างกายพอกันความหนาวได้ ค่าจ้าง
ที่พวกเหล่านี้ได้รับ ไม่เพียงพอที่จะ
เลี้ยงชีวิตให้สมบูรณ์เท่าที่จำเป็นกว่าที่
เป็นอยู่ เขานำเรื่องนี้มาคิดอย่างหนักใจ
และสมอง จึงได้คิดเตือนใจว่า "เงิน
น้อย งานน้อย เงินมากงานมากเหมือน
สัตว์อ่อนบรทุกของมาก สัตว์จอม
บรทุกของน้อย" เขาจึงเรียกผู้จัดการ
มากล่าวว่า "เราต้องเพิ่มเงินค่าจ้าง
แรงงานให้พวกเหล่านี้"

ผู้จัดการรายงานว่า "ความจริง
เท่าที่เรายกบัญชีอยู่ทุกวันนี้ ก็มีได้ใช้วิธี
ชุดเลือด ชุดเนื้อ โดยเราได้กำไรมาก
แต่คิดค่าจ้างให้คนงานต่ำ แต่เพราะพวก
เขาทำงานเฉื่อยชา และไม่ตั้งหน้าทำ
จริง ๆ ผลผลิตก็พอสมดุกับรับค่าจ้าง

ร้านก็ได้กำไรพอสมควร ถ้าขึ้นขึ้นค่าแรงงานกิจการจะไปไม่ได้ จำหน่ายได้ไม่พอแรงงาน

แนชตอบว่า “สิ่งเหล่านี้ไม่เป็นเหตุผล ถ้าฉันทำไม่ได้ ฉันก็ไม่ต้องการเป็นเจ้าของร้านชนิดนี้ ฉันจะพยายามปรับปรุงให้อยู่ในสภาพที่พอเหมาะและเป็นธรรม” แล้วเขาก็เดินไปที่หญิงชรา กล่าวว่า “ยาย ฉันจะเลื่อนค่าแรงงานของยายเป็นอาทิตย์ละ 50 ซิลลิง ซึ่งเงินจำนวนนั้น เป็นจำนวนที่ยายควรจะได้รับมานานแล้ว” หญิงชราได้ฟังแล้ว แทบไม่เชื่อหูตนเอง ดีใจจนน้ำตาไหล เวลานั้น เขามีคนงานอื่น ๆ อยู่อีก 20 กว่าคน เขาได้เลื่อนค่าแรงงานให้อีกคนละ 2 เท่า แนชได้เดินไปจับมือกับพวกคนงานของเขาทุกคน เพื่อแสดงความยินดีด้วย ซึ่งทำให้พวกเหล่านั้นเกือบไม่เชื่อหูตนเอง เมื่อภายหลังมาตนและครอบครัวมีความอยู่ดีกินดี งานที่ทำได้ 20 % เพิ่มขึ้นเป็น 60 % ผลผลิตขิงขมิ้นขึ้น 100 % ร้านเย็บเสื้อสำเร็จรูป ก็ก้าวหน้าผู้ที่มาติดต่อซื้อใช้ก็เพิ่มจำนวนขึ้น

หลังจากนั้นมา การสร้างงานแนชก็ล้มป่วยด้วยโรคประสาท เขาถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งเป็นเวลาถึง 3 เดือน เมื่อหายเรียบร้อยดีแล้ว เขาก็กลับมาที่ร้าน เขารู้สึกประหลาดใจเป็นอันมาก เมื่อเห็นร้านของเขายังคงค้าขายอยู่เป็นปกติเช่นเดิม ซึ่งเขาคาดล่วงหน้าว่า ป่านนี้ร้านนั้นคงจะได้ขาดทุนย่อยยับ ล้มละลายหายสูญไปแล้ว เมื่อเขาได้สอบถามผู้จัดการ ได้รับคำตอบว่า เขาก็ไม่เข้าใจเหมือนกันที่ร้านของเราเวลานี้กำไรมากกว่าแต่ก่อนเป็นอันมากและกิจการเจริญขึ้นถึง 3 เท่าตัว เมื่อแนชถามว่า มีคนงานเพิ่มเข้าใหม่กี่คน ? ผู้จัดการตอบว่า มีคนเดียว

เท่านั้น ผมแสนประหลาดใจเหลือเกิน

ที่จริงไม่น่าประหลาดใจอะไรนัก การที่แนชเพิ่มเงินเดือน ให้แก่คนงานของเขาเอง ทำให้พวกเหล่านั้นสามารถบำรุงฐานะครอบครัวให้ดีขึ้น คนเรามาเมื่อมีความสุข ก็เป็นเหตุอันเดียวที่ทำให้จิตใจผ่อนคลาย สามารถทำงานได้แข็งแรงมากขึ้น ในบัดนี้แนชได้ประสบผลตามความปรารถนาของเขาแล้ว คนงานทั้ง 22 คนของเขาอยู่ในฐานะที่พอจะหาความสุขให้สมกับอัตภาพทุกคน เขารู้สึกเป็นสุขเหลือเกิน เมื่อเขาเข้ามาในร้านครั้งใหม่ เห็นพวกคนงานทำงานหาเงินให้เขาหน้าชื่นตาบาน ภายใน 7 ปีภายหลังต่อมา ร้านขายเสื้อสำเร็จรูปเล็ก ๆ แห่งนี้ ก็ได้เจริญเติบโตขึ้นโดยรวดเร็ว จนกระทั่งต้องใช้คนงานถึง 1,500 คน พวกคนงานเหล่านั้นได้รับเงินเดือนทุกคน และเต็มไปด้วยความรื่นเริง ร้านเล็ก ๆ แห่งนี้จึงกลายเป็นโรงงานที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกา ในจำพวกโรงงานที่ทำสินค้าประเภทเดียวกัน เป็นโรงงานแห่งเดียวที่ถูกจ้างรักษาย้าง และนายจ้างก็รักลูกจ้าง ประชาชนทั่ว ๆ ไป เรียกโรงงานแห่งนี้ว่า “โรงงานที่มีกฎบังคับด้วยตัวเอง” ซึ่งกฎและข้อบังคับเหล่านี้ ไม่ทำให้ลูกจ้างหรือนายจ้างเดือดร้อนแม้แต่นิดเดียว

แนชไม่ใช่ผู้ชำนาญในการเงิน และมีใช่เป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษในทางจัดรูปงานคุณสมบัติอันเลิศในตัวของบุคคลผู้นี้ มีอยู่เพียงประการเดียว ความเป็นคนดี ก็เป็นคุณสมบัติที่ใหญ่โตซึ่งสามารถให้ลูกได้ ในสิ่งที่ไกลเกินความนึกฝันของผู้ใดจะคาดหมายถึง หลักความคิดอันแนบเนียน ที่เขานำมาปฏิบัติในการงานของเขานั้น คือว่า “ท่าน

จงสร้างอาณาจักรของพระเจ้าลงในโรงงานของท่าน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยเป็นทางให้ท่านเดินไปได้โดยสะดวก” พวกที่ทำการแข่งขันกับแนช เรียกตัวเขาว่า “หน้าเนื้อใจเสือ” แต่แนชยังสามารถหาใบสั่งของได้นับจำนวนโหล โทที่ซึ่งพวกเหล่านั้นหาได้เพียงใบเดียว แนชเป็นพ่อค้าที่มั่งคั่ง ซื่อสัตย์ และดีที่สุดในกระบวนพ่อค้าทั่วไป ซึ่งลูกจ้างของเขาจะพึงได้ แนชได้ถึงแก่กรรมลงในปีพุทธศักราช 2471 ซึ่งทำให้มหาชนพากันกล่าวว่า “ข้อบังคับทอง เห็นจะต้องทำลายลงเสียแล้วในคราวนี้” เปล่า, ข้อบังคับทองมิได้ทำลายลงการงานของแนชยังคงเรียบร้อย และวังในแนวเดียวกับระดับเดิม เป็นสถานค้าขายแห่งเดียวที่เรียบร้อยและมั่นคงที่สุด

เมื่อเร็ว ๆ นี้ คนงาน 1500 คน ได้มาประชุมกันเพื่อเป็นการระลึกถึงแนช เรียกว่าแฟมมิลี่มีดตั้ง ซึ่งพวกคนงานได้นำครอบครัวของตนเข้าประชุมคนหนึ่งในจำนวนคนงานหลายคน ได้แสดงสุนทรพจน์ว่า “แนชไม่ตาย แนชได้เกิดขึ้นมาแล้ว” ซึ่งทั้งหมดหมายความว่า ถึงแม้แนชจะได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว การงานของแนชก็ยังคงดำเนินต่อไป เหมือนเมื่อครั้งสมัยที่แนชยังมีชีวิตอยู่

ในการประชุมครั้งนี้ มีพวกนักบิณฑาสนาคารอลิก โปรเตสแตนท์ พวกยิว และพวกที่ไม่นับถือศาสนาหนึ่งศาสนาใดเข้าร่วมประชุมด้วย และทั้งหมดนี้ ได้กระทำพิธีสวดอ้อนวอนพระเจ้าพร้อมกัน การประชุมครั้งนี้มิได้กระทำในโบสถ์ แต่กระทำในห้องโถงใหญ่แห่งโรงงานของแนช นี่แหละคือเรื่องราวอันแปลกประหลาดของนายแนช □